

Flacăra cincinalului

Al doilea cincinal începe-n fapte.
Noi îl primim măreț la poruncă,
Via tineri la uzine-n schimb de noapte
Spre-a făuri uneltele de muncă!

Ogoare noi vor undul sub soare,
Mai multe ca oricind și mai fertile,
Și herghelii albastre de tractoare
Vor frământa pământul sub șenile.

Cinci ani, cinci ani avem de-acum în față.
Și-n ei vom desluși ca-ntr-o oglindă
Cât rod vor ține holdele în brață
Și câte becuri noi or să se-aprindă.

O, cât pământ desteleni-vom încă
Și câte colective noi vor fi!
În zarea cincinalului, adîncă,
Atîtea fapte mari vom desluși!

Acesta-i cincinalul: vrerea trează
A oamenilor revărsați ca marea.
Și peste el nestînsă luminează
Aureolă-naltă: bunăstarea!

RUSALIM MUREȘANU

Candidații poporului nostru muncitor

În întreaga țară au început luni 23 ianuarie propunerile de candidați în alegerile pentru sfaturile populare. La orașe și la sate au avut loc adunări ale oamenilor muncii în cadrul cărora aceștia au propus drept candidați ai Frontului Democrației Populare pe cei mai buni fii ai poporului nostru, muncitori, țărani muncitori sau cărturari. Pretutindeni aceste adunări au prilejuit totodată manifestarea entuziasmului a unității de neclintit dintre partid, guvern și popor.

Luni, la prînz, muncitorii de la „Grivița Roșie” s-au adunat în număr mare în uriașă sală de festivități a complexului pentru a desemna candidatul circumscripției electorale orășenești nr. 373. În aprobarea plină de entuziasm a miilor de oameni a fost propus drept candidat tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al partidului, fiu iubit al poporului nostru. Oamenii muncii de la uzinele „23 August” au propus drept candidat al F.D.P. în circumscripția orășenească nr. 133 București pe tovarășul Chivu Stoica.

Au mai fost propuși candidați ai F.D.P. tovarășul dr. Petru Groza în circumscripția electorală regională nr. 73 Hunedoara; tovarășul I. Chișinevschi, în circumscripția electorală regională nr. 7 Iași; tovarășul Gh. Apostol în circumscripția electorală regională nr. 1 Galați; tovarășul Emil Bodnăraș în circumscripția electorală regională

nr. 7 Suceava; acad. M. Sădoveanu în circumscripția electorală orășenească nr. 129 Iași; tov. Ștefan Lungu în circumscripția electorală orășenească nr. 383 București și tov. Antoaneta Alexovici în circumscripția electorală orășenească nr. 182 București.

În ziua de marți 24 ianuarie au continuat în toată țara propunerile de candidați ai F.D.P. în alegerile pentru sfaturile populare. Tovarășul Alexandru Moghioroș a fost propus în circumscripția electorală regională nr. 1 Regiunea Autonomă Maghiară; tovarășul Miron Constantinescu în circumscripția electorală regională nr. 1 Baia Mare; tovarășul C. Pirulescu în circumscripția electorală regională nr. 131 Ploiești; tovarășul Petre Borilă în circumscripția electorală nr. 1 Stalin; tovarășul Al. Drăghici în circumscripția electorală regională nr. 59 Bacău; tovarășul N. Ceausescu în circumscripția electorală regională nr. 1 Pitești; acad. prof. dr. C. I. Parhon în circumscripția electorală orășenească nr. 257 București; acad. Traian Săvulescu în circumscripția electorală orășenească București; tehnicianul inovator Petre Săftoiu în regiunea Craiova; minerul frunțas Petre Boiceanu I în regiunea Baia Mare; președintele gospodăriei colective din comuna Pechea, Filimon Iordache, în raionul Galați.

Propunerile de candidați continuă în întreaga țară.

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 60 Seria II-a Nr. 422 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 25 ianuarie 1956

IN ANII CELUI DE-AL DOILEA CINCINAL

„Se va mări numărul de stațiuni de mașini și tractoare indeosebi în regiunile: Constanța, Galați, București, Craiova, Timișoara și Arad, astfel ca în 1960 numărul total al S.M.T.-urilor să fie de cca. 380.

Se va mări și până la sfîrșitul cincinalului numărul de tractoare în S.M.T. și G.A.S. la 37.000 de tractoare — exprimate în tractoare convenționale de 15 C. P. — din care pentru prășit circa 17.000”.

(Din Directivele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la cel de-al doilea plan cincinal).

Este fără putință de tăgadă cum că școala în toate vremurile și de toate treptele a avut pe catedră oameni care și-au

pus tot sufletul pentru luminarea și buna îndrumare în ale vieții a celor pe care-i dăscăleau. Creangă al nostru își amintește cu înduioșare de bădița Vasile prins cu arcanul la oștre, ori de învățătorul Nanu de la Broșteni. Tot așa pomenește și Ion Slavici de dascălul Clăiță, cel care a pus cartea în mîna lui Budulea, copilul sărman al cimpoșului. Cea dintîi poezie a lui Eminescu, cînd abia împlinise șase-sprezece ani, este închinată profesorului său Aron Pumnul, răposat la 24 ianuarie 1866. Numai un monstru ca acela care avea să fie împăratul Nerone, ucigaș al mamei sale, a putut să trimită la moarte pe fostul său profesor, filozoful Seneca.

„Nu pentru școală, ci pentru viață învățăm”, — a scris Seneca, acest gânditor al antichității romane, voind să arate că roadele științei de carte trebuie să-și aile rostul în cele mai obișnuite nevoi ale traiului omenesc. Gîndurile acestea mi-au fost răscolite de o faptă vrednică de luat în seamă și

NOII CĂRTURARI AI SATELOR

de Ioachim Botez

de arătat ca o pildă de rîvnă și priecere în lumea luminătorilor satului. Este vorba de chemarea intelectualilor din comuna Peretu, raionul Roșiorii de Vede, către toată intelectualitatea raionului Roșiori în vederea ridicării nivelului muncii cultural-educative de masă.

În ziua de 29 octombrie a anului trecut, cei 40 de cărturari din comuna Peretu s-au strîns la sfat pentru cercetarea muncii de luminare și îndrumare ce o desfășoară.

Cine și-ar fi putut închipui una ca asta, în vremurile de întineric și obidă din trecut, cînd săteanul privea școala ca o belea, cînd cele mai multe locașuri de învățatură erau cu pămînt pe jos și cu coceni în streșină, cînd gospodarul venea cu găina la subsuoară la învățator ca să-i șteargă copilul din catalog?... Luați bine seama: 10.000 zile, muncă de bunăvoie s-au folosit numai la Peretu pentru ridicarea școlii cu douăsprezece săli

de clasă. Clădirea s-a înălțat cu mijloacele bănești ale oamenilor, strînse prin autoimpunere. În fruntea acestei trebi au stat cărturarii comunei.

Azi din cei patru mij și mai bine de neștuturi de carte citiți a avut comuna, n-au mai rămas decît citiva, dar nu, cum se zice, de sămîntă: căci și aceștia urmează acum ciclul II, iau parte la conferințe, la coruri, la cercurile agrotehnice, la seriile de teatru și muzică. S-au alcătuit 25 cercuri de citit. Aproape 50 de familii au intrat într-o întovărire plugărească. Mai sînt, firește, greutăți în desăvîrșirea tuturor planurilor de muncă, dar pentru înălțurarea lor cărturarii din Peretu, în frunte cu directorul căminului cultural, Aurel Dițoiu, un băiat tînăr și inimos, și-au luat trei mari sarcini pentru prima jumătate a anului școlar: 1) întărirea muncii

de propagandă; 2) sporirea numărului artiștilor amatori; 3) organizarea pe zile, cu program a muncii cultural-educative.

Fiecare dintre dascălii comunei — cei mai mulți dintre ei sînt tineri — și-au luat apoi cîte o sarcină pentru ridicarea muncii culturale. Și au dat de veste la toate comunele din raion. În timp de 10 zile, dascălii din toate comunele raionului Roșiori de Vede și din multe alte comune ale regiunii București au răspuns pîdei celor din Peretu.

Iată cum se plămădește azi noua ființă, schimbarea la față a satelor noastre, spre deplina fericire a celor care vor veni. Toată lumea pune umărul la muncă pentru binele obștesc. A trecut vremea circularilor ori chestionarelor ministeriale care meremetiseau doar pe hîrtie nevoile materiale ale școlilor sătești și țirgovețe. Unde e, să vadă ce se petrece azi, unul dintre sfotnicii învățămîntului rominesc de acum o jumătate de secol, care se îndeletnicea cu pata roșie din planeta Jupiter, dar nu o vedea pe cea de întineric a școlilor cu pomostea-lă drept podele și șovar drept acoperiș?...

File de calendar

I. L. Caragiale

La 30 ianuarie 1852, în satul Hai-manale de lângă Ploiești, s-a născut dintr-o familie de actori, unul din clasicii literaturii noastre: ION LUCA CARAGIALE.

În comedile sale, Caragiale demască josnicia, necinstea, demagogia și cîrdășia într-o jaf a claselor exploatare și a politicienilor burghezi.

Dovedindu-se un bun cunoscător al lumii satelor, Caragiale a cuprins în opera sa și suferințele pe care le îndurau țărani în trecut. Nuvelele, articolele, precum și drama sa „Năpasta” infățișează cu durere și indignare umilirea și nedreptățile de tot felul la care erau supuși țărani în timpul stăpînirii burghezo-moșierești.

Spre sfîrșitul vieții, el a înfierat într-un larg articol, tăios, cînoșia moșierilor și capitaliștilor care au încercat în singe răscoala țărănească din 1907, ridicîndu-se totodată cu hălbîrire în apărarea cauzei țărînimii și a celei care lupta pentru pămînt.

Octav Băncilă

Pictorul Octav Băncilă, mare portretist și creator de tablouri inspirate din răscoalele țărănești din 1907, s-a născut în comuna Corni, aproape de Botoșani, la 27 ianuarie 1872.

Pictorul Octav Băncilă s-a alăturat, prin opera sa, năzuințelor poporului.

Plăzele sale, de un realism viguros, ogîndesc aspecte din viața și lupta oamenilor muncii de la sfîrșitul veacului trecut și începutul veacului nostru.

Constantin David

Constantin David este unul dintre neuitații eroi comuniști căzuți în lupta pentru libertatea și fericirea poporului. Cu U.T.C.-ist, iar mai apoi ca membru al P.C.R.,

tinărul și neînfricatul Tică David — cum îi spuneau tovarășii — și-a pus toată energia în slujba luptei proletariatului pentru libertatea și fericirea poporului muncitor.

Constantin David a fost ucis de călăii legionari la 20 ianuarie 1941, dar pilda luptei sale plină de abnegație luminează și va lumina mereu lupta tineretului nostru.

Pregătiri pentru cel de al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori

În fotografie: Corul tătara al căminului cultural din comuna Basarabi, raionul Medgidia, regiunea Constanța, învață un nou cîntec.

ALFABETIZARE muzicală

Dirijorul atinse o coardă o vioară dînd naștere unui sunet prelung. Sopranele îl prinseră din zbor. Dirijorul Ștefan Udrea dădu apoi tonul pe rînd altistelor, tenorilor, basilor. Glasurile împletite se înălțară în cîntecul „Viața nouă”. Era unul din cele 25 de cîntece ce alcătuiesc zestrea corului din comuna Jirlău, raionul Filimon Sîrbu.

Dirijorul trecu apoi la tablă. De sub mîna lui răsăreau acum pe tabla neagră niște semne, care, de bună seamă, nu erau nici slove, nici cifre, că le-ar fi cunoscut cu toții. Le-ar fi știut și Dobre Călătoaie care azi știe carte. Orbecăia încă la început. Pe măsură însă ce înainta în deslușirea slovelor i se luminaseră tot mai multe lucruri în fața ochilor. Întocmai ca atunci cînd în drum cu trenul spre Galați, aproape de ieșirea din tunel, zărise înții numai o geană de lumină. După aceea îl învăluise tot aurul soarelui.

Biblioteca din Jirlău se laudă cu Dobre Călătoaie și nu degeaba. E harnic, isteț și netemător. Cu toate acestea, cînd dirijorul anunță că de acum încolo vor trebui să facă un nou salt, să treacă la o treaptă mai înaltă a interpretării, Dobre Călătoaie are o clipă de ezitare. Cîntînd însă se îmbărbătă singur: „Am fost în stare să învăț carte și n-oi fi în stare să înțeleg jocul ăstor opt „vrăbiuțe” de pe tablă?”

Nici lui Ilie Peltea nu-i e teamă că n-o să-și noteze notele muzicale. Omului vrednic nimic nu-i poate sta împotrivă. Și de vrednic cine-l întrece?... Ei, dar nu e totul să le știe numai el. E doar și responsabil de uliță din partea corului. Va trebui deci să aibe grijă ca toți coriștii de pe ulița sa

să prindă înțelesul semnelor acestora ce suie și coboară pe portativ. Așa cum s-au întrecut pe circumscipții și uliți, cînd a fost cu învățatul cuvintelor din cîntece, se vor întrece și acum la alfabetizarea muzicală. Dorința coriștilor din Jirlău, de a interpreta tot mai bine cîntecele a crescut de cînd au aflat că se vor întrece din nou într-un concurs, cel de-al IV-lea Concurs al echipelor artistice de amatori. Ei vor să adauge la cele 22 diplome care împodobesc azi un perete întreg al căminului lor cultural și pe cea de a 23-a.

„Coriștii din Jirlău sint oameni care orbecăiau înainte în beznă. Azi însă, cîtreieră cu corul în lung și-n lat raionul. Au fost la Galați și în Capitala țării. Au văzut și au învățat altele... De-i auzi azi pomenind de Mozart și Ceikovski să nu te prindă mirarea. Sint aceiași și totuși alții, acum, coriștii din Jirlău.

MALINA CAJAL

CARTI NOI

Marin Preda: „MOROMETII”

Romanul „Moromeții” de Marin Preda infățișează viața țărani muncitor din România, în preajma izbucnirii celui de al doilea război mondial. Scriitorul, un bun cunoscător al satului românesc, dezbate în paginile cărții sale soarta gospodăriei mici și mijlocii care, în condițiile sistemului capitalist, se dezmembrează și ajunge la ruină.

Autorul ne istorisește procesul de neîntreprită sărăcire și ruinare a unei asemenea familii de țărani, Moromeții, una din nenumăratele familii care în acele vremuri cumplite trăiau o viață fără bucurii, trudind fără folos, din zori și pînă-n noapte. Din munca istovitoare, de o vară întreagă, a întregii familii, cu chiu cu vai Moromeții izbutesc să strîngă 500 de duble de grîu în pod. — Dar ce folos!... Datoriile curg cu nemîiuita, mezinul Nicoiaie nu poate să continue învățătura, fetele n-au ce îmbrăca, iar seara îi găsim pe toți împrejurul mesei, tîind mămăliga cu ață și muind-o în ceanul cu zeamă de ierburi, să-și potolească foamea.

Urmărindu-l pe Moromete în zăbaterile și truda lor necurmată, simți cum un laț laț sistemului capitalist, li se strînge încet-încet în jurul grumazului. Există împrejurul Morometilor o întregă alcătuire nedreaptă, bazată pe huzur și jupuială, care îi strîmtoarează pe zi ce trece, le fărâmițează gospodăria, le destramă familia, le taie avinturile.

Nevoia de bani îi obligă pe Moromete să-și taie salciul din bățatură și să-l vîndă chiaburului Bălosu. Această nevoie îl constrînge să se împurumute cu camătă, pentru a plăti percepția. Plătind percepția, devine însă datornicul primarului Aristide și al băncii „Marmorosch Blank”. Pe deasupra, Nilă și Paraschiv (puși la cale de Guica, sora lui Moromete, cea care rîvnea pămîntul fratelui ei), sparg lada cu bani a lui Moromete și fug, luînd pînă și caii din grajd. În ultimele pagini ale cărții, bătrînul Ilie bate la poarta lui Bălosu, prouîndu-i să-i vîndă mai mult de jumătate din pămîntul său pentru a-și plăti datoriile.

Spre deosebire de mijlocușii Ilie Moromete și de alții țărani muncitori care, îndurînd împilarea, se fîrăuiau în ei înșiși ca într-o carapace a durerii, țăraniul sărac Tușurlan dă glas amarului și răzvrătirii și se ridică pe față împotriva exploatareii. Curajos și dirz, el se răfuiește cu jandarmul și primarul, încercînd să-și facă singur dreptate.

Închis la Jilava, Tușurlan este primit în chio firec în sîrșin-unita familie a comuniștilor întemnițați acolo. Oamenii aceștia, care și-au închinat viața luptei pentru doborîrea claselor exploatare și construirea unei vieți noi, vor avea asupra lui Tușurlan o înfrîntare hotărîtă, însușindu-i credință nestrămîtată în izbînda cauzei lor. Acest erai'or episod arată că drumul luptei deschise este drumul pe care toți Tușurlanii și toți Morometii din țara noastră aveau să scape de viața lor plină de griji și nevoi.

M. DRAGU

Mult se bucurase poporul nostru în anul 1857. Țărani, pînă atunci mereu lăsați la o parte de treburile țării, fuseseră chemați să-și aleagă cîte un deputat dintre ei, de fiecare județ. Acești deputați, puțini la număr de altminteri, aveau să meargă să stea alături de deputații mult mai numeroși și făloși ai boierimii și marii burghezii. În Divanurile ad-hoc din București și Iași. Era aici nevoie și de cuvîntul lor asupra înfăptuirii unirii principatelor, căci ei reprezentau marea majoritate a poporului.

Infățișarea sărmană a deputaților țărani în cele două divanuri, unde se aflau de față și diplomații străini, i-a stingherit pe boieri.

Sprîjinitorul țărănilor, Mihail Kogălniceanu, va mărturisii mai tîrziu: „Deputații țărani... au venit în mijlocul nostru slabi, purtînd pe fruntea lor stigmatul muncii silite și, pot zice, chiar goi. De pudoare (rușine) pentru străini și pentru adunarea în care ei intrau ca reprezentanți a mai mult de un milion de impilați, Unioniștii (adică o parte a boierimii și burgheziei) s-au grăbit a le lăsa cum-părărea de haine nouă”.

Ion Creangă, care pe atunci se afla la Iași, va istorisi și el: „Cum au ajuns țărani în Iași, boierii au pus mîna de la mîna de i-au ferchezuit frumos și i-au îmbrăcat la fel, cu che-

97 DE ANI DE LA UNIREA PRINCIPATELOR

de Gh. Georgescu-Buzău

conferențiar universitar
la Facultatea de Istorie

buri albe și cușme nouă, de se mirau țărani ce berechet i-a găsit”.

Această mascaradă s-a petrecut și în divanul de la București, după cum arată o fotografie de atunci.

Deputații țărani, printre care la Iași s-a aflat sfîtosul moș Ion Roată, au votat cu dragă inimă pentru unirea principatelor. Ei nădăduiau că, așa, ta va aduce după sine și tămăduirea marelui păs pentru care țărînimia lupta de veacuri și se avînta în revoluția din 1848 și anume eliberarea clăcașilor din șerbia boierilor și împă-mîntenirea pămășilor. Nici pomenială însă despre această arzătoare dorință a țărînimii. Reprezentanții boierilor și burgheziei erau interesați ca principatele să formeze un singur stat mai puternic, numai pentru că astfel puteau să-și lărgească comerțul și să facă afaceri mai bănoase. Dar deputații țărani nu s-au lăsat păcăliți. Văzînd că nu se pomeniște nimic des-

pre pasul țărînimii, ei au arătat cei-doare și ce vor.

În Divanul ad-hoc al Moldovei, ei au cerut: „Săteanul să fie și el pus în rîndul oamenilor, să nu mai fie ca pînă atunci asămuit cu dobitoacele necuvîntătoare: bătaia care atîta amar, de timp ne-a umilit și ne-a ovilit... să se ridice pentru totdeauna deasupra noastră. Să ne pue un singur bir pe avere, fiecui, fără osebite... iar nu ca pînă acum... Săte să-și aiba de acum înainte dregători aleși chiar din sînul lor... Vroim să scăpăm, vroim să ne răsucupărăm de robia în care sintem... să nu mai fim ai nimănu, să fim numai ai țării și să avem și noi o țeară... Copiilor noștri pămînturi... Să fie o adunare obștească, unde să avem și noi oamenii noștri...”.

Și în Divanul ad-hoc al Munteniei a răsunit o cerere asemănătoare. Deputații boieri și burghezi s-au

văzut siliți atunci să le făgăduiască împlinirea acestor dorințe.

Peste doi ani, cînd marile puteri europene au hotărît să se purceadă la alegerea în fiecare principat a unui domnitor separat, poporul și-a dat din nou sprîjinul său. Luptînd pentru alegerea aceluiași domnitor, alit în Moldova cit și în Muntenia: Alexandru Ion Cuza. Astfel, la 24 ianuarie 1859 au fost înfrîntate piedicile ce stăteau în calea acestei mari înfăptuiri.

În Iași și București, poporul a arătat încă o dată că în miinile sale stă biruința.

Alegînd un domn nou, potrivit cu vremurile noi de atunci, poporul n-a conținut să nădăduiască că de astă dată i se va împlini dorința sa de veacuri pentru libertate, democrație și o viață mai bună.

S-a înșelat însă amarnic. Statul pentru fărîmarea căruia poporul a luptat la 1859 a fost îndreptat de burghezo-moșierime și de dinastia Hohenzollern împotriva poporului. La adăpostul acestui stat guvernantii de după aceea și-au asigurat exploatarea lor, capitalistă.

Numai statul înfăptuit în vremea noastră de clasa muncitoare în alianță cu țărînimia muncitoare, sub conducerea partidului comuniștilor, avea să fie adevăratul stat în care puterea se află în mîinile oamenilor muncii de la orașe și sate.

Comitetul de inițiativă IN ACȚIUNE

Dacă privești casele proaspăt văruite, geamurile sticlind de curățenie și împodobite cu perdele brodate, sau dacă mergi la școala elementară cu clasele ei prietenoase și primitoare, îți dai seama că te așii într-un sat cu oameni harnici, gospodari. La prima vedere satul pare a-și desfășura o viață liniștită. Dar realitatea nu este aceasta. Satul Rubla, ca multe alte sate din țara noastră trăiește zile de frământare, de luptă pentru făurirea unor noi rinduri de muncă și de viață.

...Pe o uliță lăturnică, aproape de marginea satului, se află o casuță din lut, ridicată de curând. Pe prispă ei ne întâmpină un om mărunț de statură, între două vârste. Am stat mult de vorbă cu tovarășul Sandu Costache, secretarul organizației de bază P.M.R. din întovărășirea agricolă din sat. De la el am aflat câte ceva din istoria formării întovărășirii. La început cele câteva familii de țărani muncitori, în frunte cu comunistii, au vrut să alcătuiască o gospodărie colectivă. Comitetul de inițiativă, al cărui președinte era chiar tovarășul Sandu Costache, reușise să lămurească peste 20 familii de țărani muncitori pentru a constitui gospodăria colectivă. Comitetul de inițiativă însă n-a fost ajutat suficient de sfaturile populare comunale și raional. Curând, unii dintre țărani muncitori care dăduseră cerere de înscriere au început să bată în retragere... Chiaburii puneau piedici, unelteau, într-un cuvânt se zbăteau pentru a nu pierde puțința de a exploata satul. Comunistii, oameni încercați, de seama lui Pană Constantin și alții, nu s-au lăsat însă intimidați. Ei au reușit să strângă din nou în jurul lor un mănunchi de oameni hotărâți, alcătuiind întovărășirea agricolă care poartă numele măreței zile a eliberării patriei noastre de sub iugul fascist.

Întovărășirea agricolă „23 August” din satul Rubla, a crescut an de an. Primind zi de zi ajutorul frătesc al muncitorilor și inginerilor agronomi de la S.M.T.-Ziduri, întovărășitii au scos în fiecare an recolte mari. Bunăoară, în 1955 ei au scos o producție cu mult mai mare chiar față de frunții recolte bogate din sat (3.000 kg. porumb boabe, circa 2.000 kg. grâu și peste 25.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar). Totuși întovărășitii nu se mulțumesc cu ce-au făcut până acum. Ei vor să muncească și să trăiască mult mai bine decât astăzi. Mulți dintre ei au fost în vizită la colectivității din comuna Stiupei, Nicolae Flevea, Dărmăți, etc. Nu le venea să creadă ochilor când în curtea colectivității Păscoci Pavel din comuna Dărmăți, au intrat zeci de care încărcate cu bucate. Au stat de vorbă cu oamenii de acolo, au fost prin casele lor, au cinsti împreună un pahar de vin. S-au întors cu dorința de a întemeia și ei, în sat la Rubla, o gospodărie colectivă...

În toamna lui 1955 în cinstea Congresului partidului, același comitet de inițiativă de acum 3 ani, în frunte cu comunistul Sandu Costache, a început lupta pentru alcătuirea gospodăriei colective. 12 familii de țărani din întovărășire și-au semnat din toată inima cererile de înscriere; alte familii la rândul lor se pregăteau să și le semneze. Dar, în timp ce pe de o

— Din lupta comitetului de inițiativă pentru constituirea gospodăriei colective din satul Rubla, raionul Rîmnicu-Sărat —

parte comitetul de inițiativă — sprijinit de organizația de bază P.M.R. — își desfășura activitatea pentru mărirea numărului celor înscriși, pe de altă parte chiaburii, văzând că pe zi ce trece pierd zeci de brațe de muncă și puțința de a exploata și mai departe, unelteau pe sub ascuns încercând să le zădărnicească munca. Pentru a atrage țărani mai sovăielnici de partea

lor, chiaburii (Popescu Constantin și alții) și-au deschis pungile și hambarele, au început a da diferite împrumuturi în bani sau cereale, bineînțeles cu folos pentru ei, au arendat pământ arabil, au angajat oameni cu ziua din rîndul fiilor de întovărășit, căutând ca prin acestia să-i abată de părinții lor de la calea gospodăriei colective. Bunăoară, chiaburul Popescu

Constantin a arendat pământ la preț de speculă (1.200 lei hectarul), atât întovărășitului Gheorghe Iuga cât și țăranelor muncitori cu gospodărie individuală Nicolae Iordache, urmînd prin aceasta să creeze dezbinări în rîndurile întovărășitilor și să-și asigure o mină de oameni îndatorați. Zi de zi însă, comunistii au demascat și demască încercările viclene ale chiaburilor.

În aceste zile de mari frământări, comitetul de inițiativă nu a fost și nu este încă suficient de sprijinit din partea organelor locale. Tovarășul Dină Ștefan, președintele sfatului popular comunal, „su” pîrîndu-se pe organizația de bază P.M.R. din întovărășirea agricolă din satul Rubla, pentru „îndrăzneala” de a-i fi criticat unele greșeli ale muncii sale, n-a mai dat prin acest sat — aflat la mai puțin de un kilometru distanță de centrul comunal — de săptămîni de zile. Atît el cît și Coman Valeriu, secretarul sfatului popular, nu se prea interesează de întovărășire și cu atît mai puțin de munca comitetului de inițiativă; nu se sfătuiesc cu oamenii de nădejde din întovărășire și din comitetul de inițiativă. Ei au trecut ușor și au dat uitării propunerea valoroasă făcută de țărani din Rubla privind organizarea căminului cultural. Din această cauză, în satul Rubla, aflat la numai 2—3 km. depărtare de Rîmnicu-Sărat, munca culturală se desfășoară sporadic, la în-

Înainte de a porni spre casă, țărani muncitori adunați la șfat în casa lui Petruche Mihalcea, mai cer comunistului Sandu Costache să le vorbească despre felul cum este rînduită munca în gospodăria colectivă.

tîmplare. În felul acesta comitetul de inițiativă a fost și este lipsit de mijloacele importante pe care le pune la îndemînă căminul cultural, biblioteca, etc. În munca de atragere a țăranelor muncitori spre gospodăria colectivă.

La Rubla nu-și fac drum cu lunile nici tovarășii de la sfatul popular raional. Rar se întîmplă ca un instructor sau inginer agronom de la sfatul popular raional să treacă pe aici și atunci „sprijinul” se reduce de fapt la cererea unor date statistice. Neprimind ajutorul necesar, comitetul de inițiativă împreună cu cei 12 țărani muncitori, care au dat cereri de înscriere, n-au reușit să atragă un număr mai mare de țărani muncitori pentru a putea înființa gospodăria colectivă.

Se știe că drumul transformării socialiste a agriculturii nu este un drum neted, un drum care se poate bătători de la sine. Este un drum greu și spinos, dar acesta este drumul drept, drumul măreț arătat de partid țărănimii muncitoare pentru făurirea belșugului și a bunăstării. Tocmai de aceea este de dorit ca organele locale să sprijine în mod efectiv comitetul de inițiativă din satul Rubla, ajutîndu-l îndeaproape pe țărani muncitori pentru a organiza gospodăria colectivă.

Comitetul de inițiativă din satul Rubla, trebuie ajutat să înfăptuiască năzuința multora dintre țărani muncitori din sat: alcătuirea gospodăriei agricole colective, cheazăsă a recolte bogate și a bunăstării lor.

E. CHELBASU și
PETRE POPA

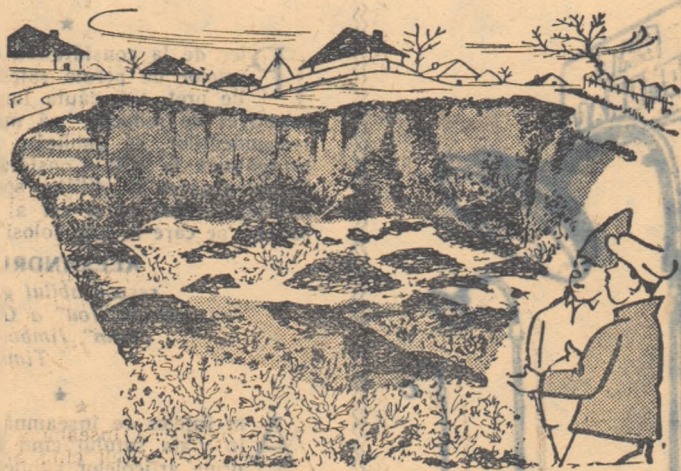
Săptămîna 28 ianuarie — 3 februarie

CALENDAR AGRICOL

Împrăștie pe ea pămînt sau cenușă. Pentru a ușura depunerea zăpezii într-un strat cît mai gros (pînă la o jumătate

de metru) și cît mai uniform pe semănături — fapt care duce la înmagazinarea unei cantități cît mai mari de apă — este

Unii țărani din satul Bălțați, regiunea Ploiești, aruncă gunoiul de grajd în ripă, în loc să-l ducă la cîmp.

— Uite vezi matale, oamenii din Bălțați au mare grijă pentru neamul buruienesc!...

bine să se așeze din loc în loc parazăpezi făcute din garduri de șipci, snopi de coceni, floarea soarelui, stuț, etc.

Pe terenurile nearate din toamnă, ca și pe ogoarele neîngrășate, se continuă depozitarea gunoiului de grajd, care se face la capul locului, sub formă de grămadă bine îndesată, și nu se împrăștie decît în ziua cînd se va ara, cîcîl altfel își pierde valoarea hrănitoare.

Ing. V. ALEXANDRU

Timpul probabil

În primele 3-4 zile vremea rămîne călduroasă și umedă cu cer schimbător. Dimineața și seara va fi ceață, iar la amiază cerul se va însenina. Noaptea, în unele regiuni îngheț slab și brumă. Temperatura va urca pînă la 9-10 grade, topind zăpada.

O dată cu începutul lunii februarie, timpul se mai răcește, iar cerul se va înnoa în toată țara. Vîntul de miazănoapte-răsărit începe să sufle mai tare în Moldova și Cîmpia Dunării. Se prevăd ploi și lapoviță în toate regiunile țării, iar în munți ninsoare.

N. TOPOR

SE PREVEDE O PRIMĂVARĂ TIMPURIE!
V-AȚI PREGĂTIT PENTRU ARĂTURI
ȘI ÎNSĂMÎNȚĂRI?

Povestea unei brigăzi artistice de agitație

Tov. Greceanu Petre, de la secția Valea Largă, a G.A.S. Valea Călugărească, pleacă cu „echipa artistică” la concurs.

Undeva în țara noastră
După cum astăzi se știe.
Undeva prin Dealu Mare
Este o gospodărie.

Iată-l și pe Crivăț care,
A cerut atunci să scrie
O scenetă, însă vorba
I-a rămas tot pe hîrtie.

Cu beșug și roadă vie
Și cu-altece ce-i fac fală
Cu de toate, însă fără...
Fără muncă culturală.

„Eu aș zice că și-un teatru
Ar fi bun pentru brigadă”
Spuse-o vorbă atunci Chișoiu —
(Tot o vorbă de paradă...)

De luat angajamente
Se luau în chip și fel,
Căci erau... erau talente
Și cu toți aveau un țel:

Și vorbit a și Rotică:
„Din brigadă-oi face parte
Dar nu știu la o adică
De le-oi face chiar pe toate”.

Se-nținea ședință mare,
Se-nscriau toți la cuvînt.
Se-agitau cu-nflăcărare,
Dar zbura totul în vînt.

Undeva prin țara noastră
După cum și azi se știe
Undeva prin Dealu Mare
Este o gospodărie.

Iată-o mîină ridicată.
Cineva o spune clar,
In brigada ființată
Eu sînt primul voluntar.

Cu beșug și roadă vie
Și cu-altece ce-i fac fală
Cu de toate, însă fără...
Fără muncă culturală.

In ședința amintită
Treieroiu-așa a spus,
Dar ce spus-a Treieroiu
Pe-apa Sîmbetii s-a dus.

(Din gazeta de perete
„VITICULTORUL”
a G.A.S. Valea Călugărească,
regiunea Ploiești)

In comuna Dridu, baia comunală
și stația de radioficare nu funcționează
deși adunarea populară a hotărît
repararea lor.

(Gazeta de perete a comunei Dridu,
regiunea București).

GAZETA DE OGLINDĂ A VIE

Premierea gazetelor de perete sătești frunțase pe țară

În zilele de 18 și 19 ianuarie a. c., s-a desfășurat în Capitală o consfătuire a colectivelor de redacție ale gazetelor de perete sătești, ținută cu prilejul închiderii primului concurs pe țară al gazetelor de perete de la sate. În cadrul consfătuirii s-a făcut o amănunțită analiză a activității colectivelor de redacție ale gazetelor de perete sătești, scoțindu-se în evidență sarcinile ce le revin în lumina documentelor celui de al doilea Congres al partidului. Totodată consfătuirea aceasta a constituit pentru colectivele de redacție ale gazetelor de perete un minunat prilej de schimb de experiență, care va contribui la îmbunătățirea activității lor pe viitor.

La sfîrșitul consfătuirii a avut loc festivitatea decernării premiilor gazetelor de perete frunțase. **PREMIUL I:** (un aparat de radio, o trusă de desen, cărți și suma de 2.000 lei) a fost atribuit colectivului de redacție al gazetei de perete „Agrotehnica” a G.A.S. Ițcani, regiunea Suceava. Același premiu l-a obținut colectivul de redacție al gazetei de perete „Flacăra” din comuna Bratei, regiunea Stalin;

PREMIUL II: (un aparat de radio, o trusă de desen, cărți și suma de 1.600 lei) s-a decernat colectivului de redacție al gazetei de perete „Drum Nou” a G.A.C. „I. V. Micurin”, Jimbolia, regiunea Timișoara. Același premiu l-a primit și colectivul de redacție al gazetei de perete „Tractorul Roșu” a S.M.T. Niculești-Jianu, regiunea Galați;

PREMIUL III: (un patefon cu zece discuri, o trusă de desen, cărți și suma de 1.200 lei) s-a acordat colectivului de redacție al gazetei de perete „Avîntul”, comuna Maglavit, regiunea Craiova. Același premiu a fost atribuit colectivului de redacție ale următoarelor gazete de perete: „Drumul lui Lenin” a G.A.C. Segarcea, regiunea Craiova; „Zorile socialismului”, comuna Intorsura Buzăului, regiunea Stalin și „Cetățeanul”, comuna Dărăști, regiunea București.

S-au acordat de asemenea zece mențiuni conștind din diplome și cărți.

Azi mi-am dat bine seama cît de mare este rolul gazetei de perete în îmbunătățirea muncii noastre. Iată, bunăoară, cazul tractoristului Ștefan Zamfirache, nepăsător față de mașini, neglijent în muncă. Gazeta de perete i-a făcut o poezie satirică ce a stîrnit interes și discuții. Zamfirache nu s-a bucurat, fiindcă i-a dat de gîndit. Acum, e cel mai desomonic tractorist din gospodărie. Același lucru s-a întimplat și cu Vasile Straton și alții.

TEODOR CORNICIUC

membre în colectivul de redacție
al gazetei de perete „Agrotehnica”
a G.A.S. Ițcani, regiunea Suceava.

La consfătuire am înțeles limpede că gazeta de perete este cu adevărat interesantă, cînd e scrisă nu de o mîină de oameni din colectivul de redacție (cum făceam noi de obicei), ci de masa mare a corespondenților, cea care trebuie să scrie de fapt gazeta.

VASILE BARBU

responsabil al gazetei de perete
„Tractorul” a S.M.T. Niculești-Jianu,
regiunea Galați

Plec de la consfătuirea cu colectivele gazetelor de perete sătești cu învîmînt de preț. Voi căuta împreună cu întreg colectivul de redacție să mărim numărul corespondenților, să publicăm materiale tot mai atrăgătoare la citit. Consfătuirea mi-a arătat de asemenea rolul edițiilor speciale legate de diferite acțiuni ca și cel al caricaturii și desenului pe care le vom folosi mai bine.

ALEXANDRU CHIOREANU

responsabilul gazetei de perete
„Drum Nou” a G.A.C. „I. V. Micurin”
Jimbolia — regiunea
Timișoara

Am înțeles ce înseamnă gazeta de perete în viața satului cînd am văzut cum în urma articolelor publicate, la cooperativă a început să meargă treaba bine, lucrările de electricificare a comunei au fost grăbite și altele. Și mai mult m-a convins de puterea gazetei de perete următorul fapt: în urma articolelor scrise de țărani muncitori Livia Maer și Ștefan Mija, despre foleasele întovărășirii, 15 țărani muncitori au prezentat cereri de înscriere în întovărășire.

ELVIRA MIHALACHE

membre în colectivul de redacție
al gazetei de perete „Flacăra”
com. Bratei — regiunea Stalin.

S-a încheiat de curînd întrecerea desfășurată timp de un an între gazetele de perete de la sate. Mii de gazete de perete au luat parte la această întrecere, străduindu-se să-și îndeplinească cît mai bine rolul lor de organ de presă, acela de propagandist, agitator și organizator colectiv. În mii de gazete au apărut în tot acest timp articole care au mobilizat oamnenii muncii de la sate la lupta pentru o agricultură înfloritoare, au popularizat metodele înaintate și pe frunțaii în agricultură și au oglindit avîntul cu care țărănimea noastră muncitoare a întîmpinat cel de al II-lea Congres al partidului.

La expoziția organizată cu acest prilej la București s-a putut vedea la ce înălțime poate ajunge o astfel de gazetă cînd ea are un colectiv de redacție priceput și vrednic, o rețea întinsă de corespondenți. Astfel de gazete de perete și-au cîștigat un prestigiu și o prețuire pe deplin meritate în rîndurile țărănilor muncitori.

Organizator

Gospodăria agricolă colectivă „I. V. Micurin” din Jimbolia a terminat anul trecut biruitoare bătălia recoltei. Ce merite a avut aici gazeta de perete? A avut meritul că a ținut neîncetat sus steagul bătăliei, i-a însușit pe oameni și le-a organizat munca.

Să lăsăm faptele să vorbească.

La 31 ianuarie, Chioreanu Alexandru anunță la gazeta de perete: „La 3 februarie avem adunare generală. Fiecare colectivist să vină pregătit. Să folosim critica și autocritica, să facem propuneri pentru bunul mers al campaniei.”

22 ianuarie — Să asigurăm reușita campaniei de primăvară. „Putem obține în acest an o producție mai mare ca anul trecut...”

(Seica Lazăr)

22 februarie — „Pregătim campania de primăvară”. „90 la sută din unelte și mașini sînt reparate. În brigăzile de cîmp se curăță și selecționează semințele...”

(Ion Ciobanu)

5 martie — Sîntem gata pentru campania de primăvară. „Colectivii au cîrat la cîmp 11.000 kg. gunoi, îngrășînd 50 ha. Sîntem hotărîți să facem în acest an, în primul rînd, lucru de calitate...”

14 martie — Cum am ajuns frunțas în producție.

(Hertelendi Francisc)

16 martie — Propunem o ședință cu tractoriștii. „Vrem lucrări de calitate. Tractoriștii să nu mai lase goluri la capetele ogorului ca în trecut. În sectorul brigăzii 62 au făcut arătură proastă. În schimb au „arat” bine drumul spre cîmp...”

(Alexandru Chioreanu)

24 martie — „Deși e perioada de virj a campaniei, la colțul roșu al colectivei se desfășoară o bună activitate. E și nevoie de asta. Activi...”

Țîntuit cum e la masa lui,
Nu s-ar spune că ar sta pe mărăci
Să-l urnești de-aici prea lesne nu-i
Fiindcă vezi! A cam prins omul răi

PERETE ti satului

aceasta a contribuit și faptul că gazele perete au încurajat și sprijinit larg și autocritica. La gazeta de perete „Drum Nou” a G.A.C. Jimbolia, regiunea Timișoara, a fost criticat însuși responsabilul ei de perete, și anume tocmai pentru că era cam certat cu critica. Gazetele perete s-au dovedit mijloace puternice de lărgire a inițiativelor creatoare venite din

fața țărănimii noastre muncitoare, ca și în fața întregului popor muncitor, stau în fața marilor și însemnate sarcini trasate de la al II-lea Congres al partidului. La țara lor, un ajutor de preț îl pot da și ele de perete. Îngrijindu-se de ceea ce este și cum publică, îmbunătățindu-și neîntrerupt activitatea sub conducerea organizatorilor de partid, gazetele de perete vor de-a curând însemna în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii.

colectiv!

Cultura nu poate fi despărțită de muncă. Echipele de teatru română, germană și maghiară, echipele de jocuri și cor își fac regulat treaba după orele de muncă...”

(Maria Bunaciu)

1 aprilie — „Etapa I-a a lucrărilor de primăvară a fost realizată sută la sută datorită organizării a muncii...”

(Ion Boldiszar)

1 mai — Intrecerea socialistă în gospodărie. Până acum s-au prășit în întregime porumbul, fasolea și floarea soarelui. Brigăzile I., II., III. de câmp au drapelul roșu de brigăzi. Celelalte sînt însă pe aproape și s-ar putea să ajungă la drapel...”

1 iulie — Prima zi de treieris. „Am mers cu drapelul în frunte, la arie...”

1 august — Îndemnuri. „Nici o batoză, nici o bină sub normă. Să mobilizăm toate atențiile pentru cârnatul recoltei...”

1 august — „La batoza Nr. 9 avem mereu o roșie și o rușine cum au reparat-o cei de la țara. De nu se iau măsuri, pierdem întreaga...”

(Maria Iuhasz)

1 august — „Am sfîrșit treieratul griului în 35 de zile. S-au treierat cîte 38.000 boabe pe zi. Datorită eforturilor colectivelor, gospodăria a obținut peste 2.200 kg. la ha. și 2.720 kg orz...”

(Îng. Gh. Stănescu)

1 prezentat mai sus crîmpeie din multele articole publicate în anul trecut la gazeta de perete „Drum Nou”.

1 a s-a aflat întotdeauna în inima faptelor, prezentat în articolele ei cuvîntul comunistilor, și mai buni oameni de aici, mobilizîndu-i în colectivități și ajutîndu-i să dobîndească succese mari.

1 Tudora stă mai mult în birou, iar cînd se trece în fugă procese-verbale.

(Suplimentul satiric „Urzica Horezului”, regiunea Pitești)

Din experiența organizatorică a unui colectiv de redacție

Gazeta de perete își câștigă încrederea satului dacă îndrumă, mobilizează și ajută oamenii în munca lor. Pentru a face ca gazeta de perete să-și atingă aceste feluri, e necesară, însă, o muncă organizatorică stăruitoare din partea colectivului de redacție. Din acest punct de vedere este de remarcat activitatea colectivului gazetei de perete „Cetățeanul” a sfatului popular comunal Dărăști, regiunea București. Colectivul e format dintr-un responsabil, Stoica Paraschiv, director al căminului cultural și din 4 membri, cetățeni de frunte, aleși din cele mai deosebite sectoare de activitate ale comunei. O gazetă de perete pentru a cuprinde cât mai bine viața satului, trebuie să aibă și o cit mai largă rețea de corespondenți. Iar corespondenții aceștia trebuie îndrumați îndeaproape, interesați să scrie. Printre corespondenții gazetei „Cetățeanul” se află Marin Stancu și Dumitru Petre, țărani muncitori, Stela Stan, învățătoare și alții, în total 15. Numărul lor crește mereu, deoarece colectivul gazetei de perete se preocupă de acest lucru.

Colectivul gazetei „Cetățeanul” nu lucrează de la o zi la alta. Și-a făcut un plan pe o durată mai mare și s-a sfătuit, după un bun obicei, cu organizația de partid și cu statul popular din comună, cam ce teme să cuprindă planul pentru ca gazeta să se axeze pe principalele probleme ale comunei.

Iată unele dintre temele cuprinse în planul pe lunile iunie, iulie și august 1955: „Deslășurarea campaniei de recoltare și pregătire a însămînțărilor de toamnă”; „Cum se pot obține recolte mari la hectar”; „Soarta recoltei o hotărăște întreprinderea culturilor”.

La o altă rubrică e prevăzută data apariției articolelor, precum și cine răspunde. Data apariției și numele autorului sînt hotărîte din vreme.

Cu ajutorul unui asemenea plan și al corespondenților săi, gazeta de perete „Cetățeanul” a reușit să se afle întotdeauna în miezul actualității. E suficient să cităm numai cîteva titluri ale unor articole apărute, pentru a ne da seama cit de actuală și operativă este această gazetă de perete. Așa au apărut de pildă articolele: „Sîntem în întrecere patriotică cu comuna Vrteju” (de Stoica Paraschiv); „Activitatea deputatului în campania de vară” (de Elena Dumitrașcu, deputată); „Iubiți cartea” (de Atena Stoica, bibliotecară); „În acest an să lichidăm neștiința de carte” (de Titică Ioan); „Predarea cotelor, înaltă îndatorire patriotică” (de Ivan Teodor).

Printr-o justă organizare a muncii, gazeta de perete „Cetățeanul” a putut să îndrume și să ajute pe țărani muncitori din Dărăști, zi de zi.

Cum își însușesc unii critica adusă prin gazeta de perete.

CRITICATUL: — Las-că am eu grijă de voi...

„dar mai întîi să-mi însușesc critica.” (Gazeta de perete „Agrotehnica” a G.A.S. Ițcani-Suceava)

— Schiță —
de Hügl Allan

Mă numesc Lloyd Ribbens. Sînt, sau mai bine zis, am fost reporter în presa lui Hearst. Ieri, încă, numele meu era cunoscut în toată America; azi însă mă bucur dacă izbutesc să câștig undeva cîteva dolari. Cum de s-a întîmplat asta? E o poveste lungă... Odată m-a chemat patronul la dînsul.

— Ascultă bine aici, Lloyd — mi-a spus el. — Am o misiune foarte importantă pentru dumneata. Dacă o duci la bun sfîrșit, capeți plata dublă. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles. Cu toate că nu știu încă despre ce e vorba. Cred că ați făcut o alegere bună și că veți fi mulțumit de mine.

— Asta se-nțelege de la sine, Lloyd. Dumneata știi că pînă acum noi am scris despre Uniunea Sovietică vrute și nevrute. Mie mi-a venit în cap o

temă senzațională: să publicăm un reportaj despre un șomer rus! Ce zici de asta? Dumneata trebuie să găsești și să descrii un caz adevărat. Titlul e gata: „Mărturisirile unui șomer rus”. Trei rînduri cu literă mare!...

— Înțeleg despre ce este vorba. Aveți nevoie de o întîmplare ca aceea despre care ar putea vorbi oamenii lipsiți de adăpost, care aici la noi adună noaptea resturi de mîncare din lăzile de gunoi. Atît cît întîmplarea trebuie să se petreacă nu la noi, ci la Moscova.

Misiunea aceasta mi-a stîrnit interesul. La urma urmei puteam ticlui o poveste mișcătoare despre un șomer rus fără să mă îndepărtez de masa de scris. Pentru mulți dintre noi, lucrul acesta n-ar fi fost făcut pentru întîia oară. De data aceasta însă, patronul era deosebit de prevăzător. Nu de mult au fost la noi trei scandaluri, unul după altul, din pricina unor reportaje „direct din Rusia”, lucrurate cu destulă dibăcie. Rușii au aflat repede felul în care au fost ticluite și ne-au făcut de rîs în fața lumii întregi.

De îndată ce am sosit la Moscova, am căutat un cunoscut a cărui adresă mi se dăduse încă de la New York. Dar el nu mi-a putut fi de nici un ajutor.

— Imi pare foarte rău — mi-a spus, dar nu cunosc aici nici un șomer. Cam greu ați

putea găsi șomeri la orașe. Ar trebui să mergeți prin sate.

Am pornit la drum. Pe orice cămin întîlneam în cale, îl întrebam dacă nu cumva e șomer. Omul se uita nedumerit la mine și mă întreba:

— Cauți de lucru?

Repetăm întrebarea și omul rîdea de mine.

Lăsam drumețul și porneam mai departe. În cele din urmă, într-un sat ucrainean îndepărtat, am făcut cunoștință cu un om care avea o rudă îndepărtată ce-i scrisese, nu de mult, că are un frate șomer. Omul nu știa altceva, dar mi-a dat cu plăcere adresa rudei sale.

Chiar și în Rusia trei mii de mile nu sînt chiar un fleac. Totuși am pornit numaidecît la drum, fără să mai stau pe gînduri. Am avut pur și simplu noroc. L-am găsit pe omul de care aveam nevoie și am intrat în vorbă cu dînsul.

— Da, mi-a spus el — bietul frate-meu stă într-adevăr de mai bine de un an fără lucru...

Ajunsesem la țintă! Izbutisem să descopăr un șomer rus, get beget.

— Unde stă fratele dumneata? Poate aș putea să-i dau o mînă de ajutor?

Volam într-adevăr să-l ajut pe băiat. Asta ar fi făcut reportajul și mai senzațional: „America îi ajută pe șomerii rușii!”

— Sărmanul meu frate stă departe, foarte departe de aici, — rosti cu tristețe în glas omul. — Și tare mi-i teamă că n-ai să-l poți ajuta cu nimic.

Dar nici o distanță nu mă putea reține de a pleca spre șomerul rus, numai să am în mînă adresa lui. Atunci stăpînul casei scoase din masa de scris un teanc de scrisori și se apucă să caute.

— O găsim numaidecît, — spuse el. — Iat-o!

Își puse ochelarii și citi adresa: „Vasili Matveevici Kuzanov. Kansas City, Kansas...”

Credem că-n clipa aceea are să mă lovească damblaua. Am strigat:

— Ce, dumneata mă crezi un prost? Kansas City se află în Statele Unite!

Omul însă nu se tulbură.

— Dă-mi voie să citesc adresa pînă la capăt. Carevaszică, „Kansas City, Kansas...” Așa e, S.U.A. Bietul meu frate stă într-adevăr în America și e șomer de mai bine de un an.

Ce-mi rămînea de făcut? I-am telegrafiat patronului: „Găsit șomer rus punct. Numeste Vasili Matveevici Kuzanov punct. Adresa Kansas City Kansas S.U.A. punct. Cînd să mă întorc? punct. Lloyd Ribbens”.

După douăzeci și patru de ore am primit răspunsul: „Du-te unde vrei punct. Caută-ți alt patron punct. Hearst”.

Asta-i povestea mea. Poate mai aveți să-mi dați o țigară?...

(Traducere din limba germană de IGOR BLOK)

Un patru constructorilor comunismului

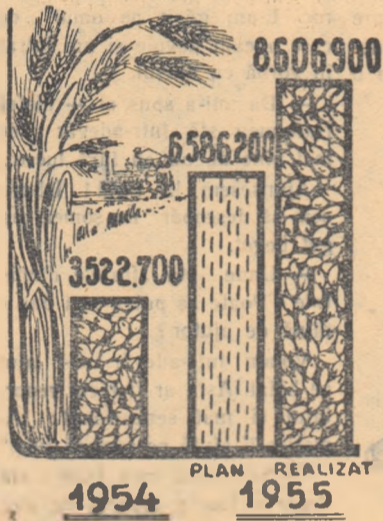
Planul de muncă al colhozului „Stalin” pe anul 1956

Intocmind planul de perspectivă pentru dezvoltarea tuturor ramurilor producției agricole, colhoznicii au studiat mai întâi felul în care a fost îndeplinit planul pe 1955.

Planul acesta prevedea mărirea producției de cereale de la 3.522.700 kg., cât era în 1954, la 6.586.200 kg. mărirea producției de lapte de la 833.100 kg. la 900.000 kg. Cantitatea de lapte obținută de la o vacă trebuia să fie de 2.550 kg., iar la o suprafață de 100 hectare trebuia să revină 20.500 kg. Afară de aceasta, colhozul trebuia să îngrășe 813 porci și să mărească producția de carne de porc în așa fel încât la fiecare sută de hectare teren să rezulte 1.780 kg. carne.

Am hotărât să mărim în scurt timp recoltele globale de cereale, — baza întregii producției agricole. Experiența noastră îndelungată arată că aceasta se poate obține în primul rând prin lărgirea culturii porumbului, care în condițiile climatei noastre dă o recoltă bună chiar și în

GRÎU

anii neprielnici. În anul 1954 colhozul nostru a strâns de pe fiecare hectar câte 3.100 kg. grăunțe de porumb, în timp ce alte culturi cerealiere au dat numai câte 780 kg.

Iată de ce suprafețele însămînțate cu porumb au fost lărgite în 1955 până la 989 hectare.

Din aceste 989 hectare de porumb, colhozul a folosit 62 hectare pentru nutreț verde, strângând în medie la hectar câte 20.800 kg de masă verde. De pe o suprafață de 324 hectare, porumbul a fost strâns și insilozat separat, fiecare hectar dând 9.800 kg. știuleți în stadiul de lapte, o mare cantitate de coceni verzi și frunze. Restul de 603 hectare porumb au fost folosite pentru grăunțe. De pe fiecare hectar s-au strâns câte 5.200 kg. grăunțe.

În anul 1955, întreaga suprafață de porumb a fost dată în grija echipelor și brigăzilor permanente. Cu mult înainte de însămînțare, agronomii din S.M.T.

Luptând pentru traducerea în viață înainte de termen a Hotărîrilor Plenarei din ianuarie 1955 a C.C. al P.C.U.S., membrii colhozului „Stalin”, raionul Krijopolsk, regiunea Vinița, au mărit în cursul anului 1955 producția de cereale de 2,4 ori, producția de lapte de 1,2 ori, iar producția de carne de porc de 1,5 ori. Succesele obținute au înlesnit colhoznicilor să-și revizuască termenele de îndeplinire a planului de perspectivă, în scopul realizării în 1956 a tuturor indicilor prevăzuți pentru anul 1960.

În prezent, în colhoz se desăfoară lupta pentru realizarea în anul acesta a 9.285.500 kg. cereale, 23.700.000 kg. sfeclă de zahăr, pentru obținerea de la fiecare vacă a 3.000 kg. lapte. Se pune problema ca la fiecare suprafață de 100 hectare să revină 25.600 kg lapte și 3.000 kg. carne de porc.

Vom înfățișa în cele ce urmează experiența muncii colhozului „Stalin”.

Miastkovsk au ținut câteva lecții în fața șefilor de echipe, i-au inițiat în ceea ce privește cultivarea porumbului.

Reducerea timpului de muncă în cultura plantelor de cîmp

Bine aplicată, metoda de semănat porumbul în cuiburi așezate în pătrat a creat condiții prielnice pentru prașitul mecanic în două direcții (pe rânduri și între rânduri). Acest sistem de lucru cu ajutorul cultivatoarelor, remorcate de tractor, ușurează munca colhoznicilor, mărește productivitatea ei.

Prin semănatul după metoda cuiburilor așezate în pătrat și prașitul mecanic al porumbului, durata muncii se reduce aproape de două ori față de aceea a semănatului obișnuit în rânduri simple.

În ultimii ani, a crescut mecanizarea lucrărilor și la alte culturi. În prezent, de pildă, lucrările pentru creșterea grîului de toamnă sînt mecanizate în colhozul nostru în proporție de aproape 100 la sută. În 1955 a crescut productivitatea muncii colhoznicilor care se ocupă cu cultivarea plantelor de cîmp.

În colhoz există mari rezerve de ridicare a productivității muncii în cultura plantelor de cîmp, de reducere a timpului de muncă. Pentru a folosi însă aceste rezerve, este necesar să se mecanizeze nu numai însămînțatul și prașitul porumbului în două direcții, ci și culesul lui. Pe o scară mai largă trebuie mecanizat și curățatul semințelor.

In 1956...

Studiind posibilitățile colhozului nostru, ne-am luat sarcina să recoltăm în 1956 cel puțin 9.285.500 kg grîne. Vom semăna porumb pe o suprafață de 980 hectare, dintre care 80 hectare pentru nutreț verde, 200 hectare vom strînge separat; de pe fiecare hectar vom scoate câte 11.500 kg. știuleți în stadiul de lapte. Restul de 700 hectare vor fi lăsate pentru boabe, obținînd de pe această suprafață în medie 5.500 kg. la hectar.

Producția de cereale se va mări și prin sporirea recoltei de grîu de toamnă, boabe și culturi de crupe. De pe fiecare din cele 1.585 hectare vom strînge cel-

puțin 2.300 kg. grîu de toamnă, obținînd în total 3.645.500 kg.

În 1956 vom lărgi suprafața însămînțată cu sfeclă de zahăr pînă la 730 hectare, iar recolta va crește pînă la 32.500 kg. la hectar. Aceasta ne va ajuta să dăm statului 23.700.000 kg. sfeclă de zahăr, adică cu 2.700.000 kg. mai mult ca în 1955.

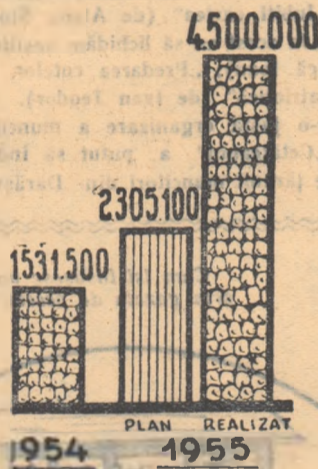
Perioada iernii o vom folosi din plin pentru ridicarea cunoștințelor agrotehnice și zootehnice ale colhoznicilor, pentru executarea tuturor măsurilor necesare campaniei însămînțărilor de primăvară.

Împreună cu S.M.T.-ul Miastkovsk, vom ridica și mai mult nivelul mecanizării în întreținerea culturilor cerealiere și a sfeclei de zahăr. Ne-am luat sarcina să stringem porumbul în întregime cu ajutorul mașinilor, reducînd astfel timpul de muncă pentru recoltarea unui hectar de porumb la circa 18 zile-muncă.

Vom realiza în 1956 producția prevăzută pentru anul 1960

Avînd realizată o puternică bază de nutreț, colhozul a putut revizui indicii planului de perspectivă, în scopul îndeplinirii în 1956 a sarcinilor Plenarei din ianuarie a C.C. al P.C.U.S.,

PORUMB

în ceea ce privește producția de lapte, de carne și de alte produse obținute de pe urma creșterii vitelor, sarcini prevăzute pentru anul 1960.

Inițial se prevedea ca în anul agricol 1955—1956 să se obțină de la fiecare vacă 2.650 kg. lapte. Nivelul acesta a fost atins. În prezent mulgătoarele se întrec pentru realizarea a 3.000 kg. lapte. Fiecărei suprafețe de 100 hectare de teren îi va corespunde cantitatea de 26.500 kg lapte. În comparație cu anul 1954, cantitatea de lapte a crescut. Dacă de la 1 octombrie pînă la 15 decembrie 1954, de la fiecare vacă s-au obținut 445 kg. lapte, în aceeași perioadă a anului 1955 s-au obținut 580 kg. În timpul cel mai scurt o grupă de vaci va trece la mulsul dublu.

Planul de perspectivă prevedea în anul agricol 1955—1956 îngrășarea a 1.200 porci și obținerea unei cantități de 2.500 kg. carne de porc corespunzătoare fiecărei suprafețe de 100 hectare de teren. Cîntărindu-și posibilitățile, colhoznicii au hotărît să îngrășe 1.620 porci, iar cantitatea de carne de porc corespunzătoare unei suprafețe de 100 hectare de teren va fi de 3.000 kg. Primii 400 de porci au și fost îngrășați. Pînă la 1 martie vom îngrășa încă 200 porci, iar ceilalți vor fi predați statului pînă la 1 octombrie 1956.

În colhozul nostru a început în mod sistematic încrucișarea raselor de porci.

Crește bunăstarea colhoznicilor

În anul trecut, colhozul nostru a vîndut statului, peste plan, 787.500 kg. grîu, precum și o cantitate de lapte mai mare cu 200.000 kg. față de anul 1954, și mult mai multă sfeclă de zahăr. A crescut cantitatea de ouă, lînă și alte produse. În anul 1955, venitul în bani al colhozului a fost de 7.733.624 ruble, față de 5.000.089 ruble cât era în 1954.

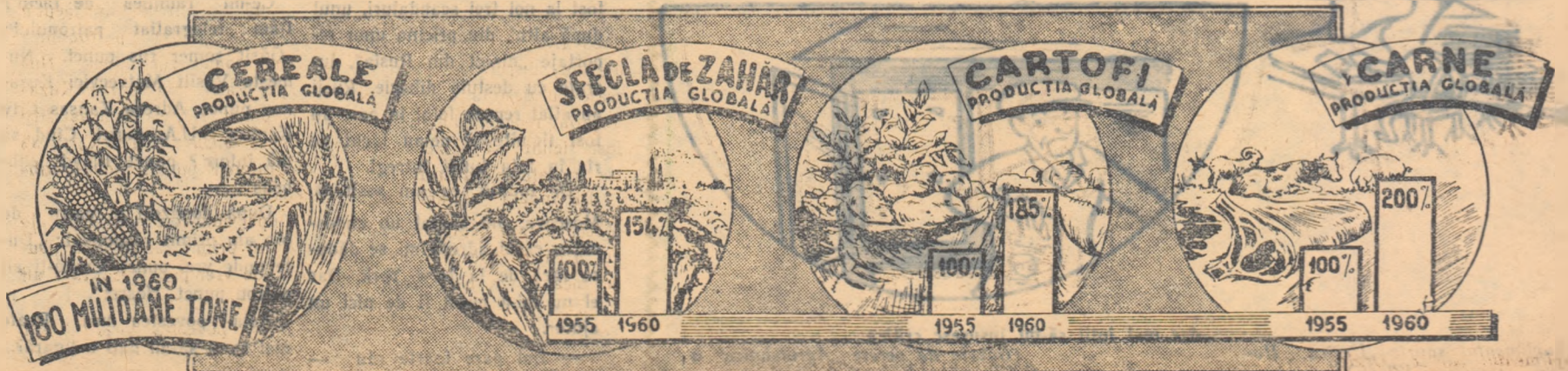
Mărirea veniturilor ne-a deschis posibilități mari. În ultima vreme s-au construit în colhoz patru grajduri pentru vaci, două coceni, două grajduri pentru viței, un saivan. Colhozul are stațiunea lui hidroelectrică. Majoritatea caselor colhoznicilor sînt radioficate. În colhoz se află o casă de cultură cu sală de spectacole de 1.000 de locuri. Casa de cultură este înzestrată cu o bibliotecă cercetată de peste 1.000 de cititori colhoznici.

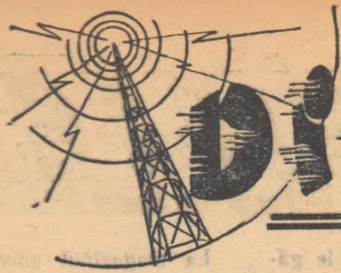
Dezvoltarea colhozului, mărirea veniturilor bănești au ridicat bunăstarea colhoznicilor. În anul 1955, ei au primit pentru o zi-muncă câte 4 kg. grîu, o mare cantitate de nutreț pentru vitele în proprietate particulară, numeroase alte produse și 5 ruble în bani.

Organizația de partid conduce întrecerea socialistă, pentru îndeplinirea înainte de termen a sarcinilor trasate de C.C. al P.C.U.S., pentru mărirea producției de grîne și produse obținute de pe urma creșterii animalelor. Sintem pe deplin încredințați că sarcinile pe care și le-au luat harnicii noștri colhoznici vor fi îndeplinite întocmai în anul 1956.

A. BOBOV
președintele colhozului „Stalin”,
raionul Krijopolsk, regiunea Vinița

DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI AGRICOLE ÎN ANII CELUI DE AL 6-LEA CINCINAL AL UNIUNII SOVIETICE (1956 - 1960)

NOTE DE DRUM (I)

Prin Republica Populară Chineză

de acad. Al. Graur

Go Mo Jo, președintele Academiei de Științe a Chinei, discutând prietenește cu delegația oamenilor de știință din R.P.R., care a vizitat R. P. Chineză spre sfârșitul anului trecut.

IN FOTOGRAFIE, (de la stînga la dreapta): GO MO JO, acad. STEFAN NICOLAU, șeful delegației romine, acad. ELIE CARAFOLI și acad. ALEXANDRU GRAUR.

Am avut marea fericire, în toamna trecută, să petrec mai bine de două luni în Republica Populară Chineză, unde am văzut la tot pasul lucruri din cele mai frumoase și mai pline de învățături. S-a spus cu drept cuvînt că China nu este o țară, ci un continent: întinderea ei este cît a Europei. Oamenii ei, harnici, cinștiți, serioși și modești, muncesc cu mare avînt pentru a construi o nouă viață, fericită, socialistă. Ceea ce izbește în primul rînd pe străinul sosit în R. P. Chineză, cel puțin în părțile răsăritene, pe care le-am vizitat, este desimea populației. Pe cel mai mic petec de pămînt, n-am văzut niciodată muncind un singur om, ci totdeauna grupuri. Din avion, cînd treci peste cîmpii, se văd unul lângă altul un fel de mușuroaie; la

o privire mai atentă îți dai seama că sînt sate, atît de dese, încît cu siguranță nu este niciodată între ele mai mult de un kilometru. Fără să vreau, mi se ducea gîndul la Bărăganul nostru, unde am copilărit și unde puteam merge zece-cinci-sprezece kilometri fără să dau de un sătuc.

Se spune despre Finlanda că e țara celor 62.000 de lacuri. Nu știu dacă s-au numărat lacurile din China, dar în orice caz sînt mult mai multe. Deosebirea cea mai mare este însă alta: lacurile din Finlanda sînt naturale, iar cele din China sînt aproape toate artificiale. Cînd călătorești cu avionul vezi pretutindeni un număr mai mic sau mai mare de lacuri, unele întinse, altele reduse ca suprafață. Toate însă servesc la același lucru: rezervă de apă

pentru udat cîmpurile. O populație atît de deasă nu s-ar putea hrăni, dacă n-ar munci cîmpurile intens și cu metode perfecționate.

Trenul de la Nankin la Șanbai merge o bună bucată de vreme de-a lungul Fluviului Albastru (Lanțian), la o distanță de cîțiva kilometri de malurile lui. Nesciind acest lucru, am fost foarte mirat cînd am văzut că timp de ore întregi treceam din minut în minut peste cite un rîu mare și drept, parcă tras cu linia; toate aceste rîuri sînt destul de late și adînci ca să se poată călători pe ele cu bărci mari, în care încap opt sau zece persoane. Mai tîrziu, cînd am văzut harta, m-am lămurit că aceste rîuri atît de drepte sînt de fapt canaleți făcute de mina omului, care aduc apa din fluviu pentru a uda cîmpiile.

Fiind deprinși să muncească fără preget și să se ajute unii pe alții, țărani chinezi se unesc în cooperative agricole de producție, dezvoltînd sectorul socialist al agriculturii. De pe acum ei au ajuns la o mărime serioasă a producției agricole, deci la un trai mai îmbelsugat pentru întreaga populație.

(Continuare în numărul viitor)

Dela o SĂPTĂMÎNĂ la alta

Tratative chino-americeane de la Geneva

De mai multe luni se desfășoară, la Geneva, tratative chino-americeane. Cele două părți discută măsurile ce se impun a fi luate pentru înlăturarea ivirii primejdiei unui nou focar în Asia de sud. Partea chineză a depus todeauna stăruință pentru rezolvarea pe cale pașnică a neînțelegerilor dintre R. P. Chineză și S. U. A. Nevoita să ia parte la discuții, așa cum a arătat în declarația sa un purtător de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe al R.P. Chineze, partea americană tărăgănează însă fără teme mersul tratativelor. Așa se face că tratativele purtate în jurul situației grele create în regiunea Taiwan nu au dus încă la bune rezultate. Se știe că S.U.A. au cotoplit această insulă chinezească și în sub oblăduire clica lui Cian Kai-și.

În decursul tratativelor partea chineză a se convoace o conferință a Miniștrilor Afacerilor de Externe ai celor două state, care să discute această problemă. Dar aceasta nu convine S.U.A. Declarațiile părții americane, prezentate sub paravanul renunțării la forță de o parte și alta, ascund gîndurile necinstite ale cercurilor agresive din S.U.A. de a-și menține mai departe stăpînirea asupra Taiwanului.

Poporul chinez nu poate îngădui însă ca un străvechi teritoriu al său să rămînă sub ocupație străină.

O armată a păcii

Săptămîna trecută, Camera Populară a Republicii Democratice Germane a adoptat în unanimitate „Legea cu privire la crearea Armatei Populare Naționale și a Ministerului Apărării Naționale”. Oamenii muncii din R. D. Germană cunosc politica războinică a guvernărilor din Germania apuseană. Ei știu că aci se pune pe picioare o armată condusă de foști generali hitleriști și sprijinită de cercurile reacționare din S.U.A. Această armată prezintă o primejdie pentru pacea și securitatea Europei și în primul rînd pentru soarta poporului german.

În fața primejdiei fățișă, oamenii muncii din R. D. Germană s-au simțit datori să ia măsuri corespunzătoare, în stare să asigure securitatea și independența țării, să apere marile lor înfăptuiri. Armata populară națională din R. D. Germană este o armată a păcii și democrației, ea străjuiește interesele naționale ale întregului popor german.

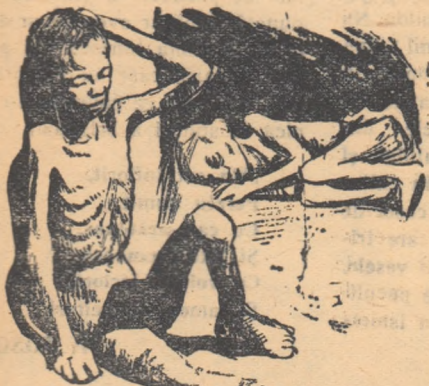
Domnul Dulles se joacă cu focul...

Într-un interviu publicat de revista americană „Life”, secretarul de stat al S.U.A., Dulles, s-a făcut din nou propozitorul politicii „de poziții de forță” și a amenințării cu arma atomică. El a spus că este „o artă necesară” aceea de a se ajunge pînă în pragul războiului. Dulles se pronunță astfel fă-

șis pentru reînvierea politicii „războiului rece”, caută totodată să justifice cursa înarmărilor, bugetele războinice, lărgirea bazelor militare și toate celelalte acțiuni ale dușmanilor păcii. Secretarul de stat american încearcă să convingă opinia publică că numai datorită acestei politici a Departamentului de Stat s-au obținut înce-

tarea războaielor din Coreea și Indochina, precum și destinderea încordării în regiunea Taiwan.

O mai mare fățarnicie rar s-a putut vedea! Dulles încearcă să prefacă acțiunile războinice, întreprinse sub steagul negru al reacțiunii, în măsuri armate, întreprinse sub steagul alb, al păcii. Popoarele țîn însă bine minte. Ele știu că nu politica dusă de Dulles, ci tocmai inițiativele de pace ale Uniunii Sovietice, sprijinite de China Populară, de India și de întreaga omenire iubitoare de pace au dus la în-

COLONIALISMUL sistem războinic de asuprire a popoarelor

În timpul vizitei lui N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov în India, un ministru indian, arătîndu-le cîteva din mărețele realizări ale culturii indiene, le-a spus cu amărăciune: „În anii stăpînirii engleze totul a fost anihilat. În acești 200 de ani am devenit aproape barbari”.

Cuvintele ministrului indian cuprind un mare adevăr. Colonialismul a răpit popoarelor subjugate putința de a se dezvolta și înflori necontenit. Pînă nu demult, 80 la sută din populația Indiei și 63 la sută din populația Birmaniei erau neștiutoare de carte. Dar cum pot cifrele să înfățișeze în imagini

tragediile provocate de stăpînirea colonialistă, ca cea din 1943, cînd în India au murit de foame 3.500.000 de oameni? Nici o cifră nu poate să redea în întregime mizeria în care colonialismul a împins — și din nefericire mai împinge încă alîtea popoare talentate și harnice.

Unii conducători din țările apusene încearcă să ia apărarea colonialismului și să-l prezinte, chipurile, ca o „binefacere”. Dar ce fel de „binefacere” înfățișează situația din colonia Nigeria, (Africa), unde la 133.000 locuitori nu există decît un singur medic sau situația din Uganda (Africa), unde numărul leproșilor este de 100.000? Un raport

oficial arăta că la Singapore (Malaya), din 9 locuitori unul moare de tuberculoză. În Guyana britanică (Africa), 90 la sută din copiii examinați de o comisie medicală s-au dovedit suferinzi de dinți ca urmare a slabei alimentații.

Adunînd toate aceste fapte la un loc și adăugînd nenumărate altele, mai mult sau mai puțin cunoscute, vom căpăta imaginea colonialismului, acest sălbatic sistem de asuprire a popoarelor. Hărăzit pieirii, colonialismul încearcă să-și mențină pozițiile pe alte căi. Puterile imperialiste nu se dau în lături de la tot felul de acte samavolnice prin care să împiedice eliberarea popoarelor din coloniile lor. În Kenya și în Algeria curge sîngele popoarelor iubitoare de libertate. În Cipru domnește o teroare îngrozitoare. Dar nici avioanele cu reacție, folosite împotriva țărănilor neînarmați și nici temnițele pline pînă la refuz de lupșători patrioți, nu pot înfricoșa popoarele. Din dorința nesățioasă de a-și menține asuprirea, colonialiștii încearcă au alt mijloc la fel de ticălos: așa-zisele „ajutoare” cu scopul de a asigura înrobirea economică și politică, precum și cuprinderea în pactele lor agresive a statelor ce s-au eliberat din sistemul colonial.

Lupul este cunoscut însă chiar și atunci cînd își îmbracă vestmînt de mielușel. Milioanele de oameni din Asia și Africa s-au pus în mișcare. Sistemul colonial se clatină sub loviturile puternice date de popoarele asuprite, hotărîte ca prin luptă neînfricată să se elibereze din lanțurile robiei.

E. OBREJA

cetarea focului în Coreea și Indochina și la cîrmarea unor noi vărsări de sînge în regiunea Taiwanului.

Oricine își dă seama că felul politicii domnului Dulles și a lor săi nu este pacea, ci aventura războinică. Tocmai de aceea asupra lui s-a abătut un adevărat potop de atacuri tăioase atît în Anglia, Franța, India și alte țări, cît și în S.U.A. Ziare și oameni politici au cerut chiar înlăturarea lui Dulles din postul de secretar de stat, ca fiind un om periculos.

Nemulțumirea stîrnită de declarațiile lui Dulles dovedește că popoarele lumii și însuși poporul american resping cu tărie drumul aventurii războinice, pe care încearcă să le împingă în nebunia lor, unele cercuri imperialiste americane.

O COMUNĂ de pe întinsul PĂTRII

Frumoasa clădire a sfatului popular, construită prin autoimpunere

Mulți au ascultat la București, nu de mult, o cronică în stihuri, împletită cînd cu tînguire cînd cu ris de fluier, a uneia din comunele patriei. A fost ceva neașteptat de original ce-au adus atunci pe scenă țărani simpli din Peretu, care n-au făcut nici o școală de artă, dar care joacă și cîntă după marea învățătură a vieții. Emoția pe care a dat-o tuturor în clipele acelea brigada de artiști țărani nu poate fi întregită decît venind în satul lor. Aici, și numai aici, poți dezlega lina neîntrecutei măestrii artiștilor.

Mai întrebă de ce i se cuvine respect lui Petre Porumbeanu și v-aș spune înții că pentru bătrînețe. Dar și pentru o altă împlinire cumplită și singeroasă la care noi n-am fost martori, dar pe care moșul a trăit-o cercînd să desferce din ea lumina zilelor de azi. Stă în camera lui ca un patriarh întins peste perne, înconjurat de fiii și fiicele a două generații pe care le-a zămislit. Cei din jur spun că-i bolnav, dar el mai înțelege și spune, că-i numai bătrîn, înțelegînd că și bătrînețea tot un fel de boală este. Fiul Florea, cel mai vrednic dintre întovărășii comunei și firește și dintre cei mai avuți, i-a adus medicamente de soi (penicilină și vitamine), care nu știu dacă pot face, cît poate focul nestîns încă din sufletul acestui om.

Era „în anul de fapte nouă-sute șapte” — cum spune cronică. El a ridicat primul mîna atunci împotriva boieru-

Învățătoarea Ionescu Melania, instructoarea a echipei de dansuri

lui Iancu Orbeșteanu și după el au dat cu sete toți.

Povestește de împușcații lor, de anii de temniță, de focul care le mistuia avutul. De-l privești în aceste clipe cu luare aminte în ochi, ți se pare că zărești răsfrîntă ca-n oglinda a două ape mici, pâlălaia lui 1907. Pe bătrînul acesta cîțiva învățători tineri l-au pus în cîntece.

Sînt în Peretu de azi 32 de învățători. Ei au făcut ca satul să fie luminat a doua oară în istoria sa, dar nu de lumina incendiului, ci de o cutotul alta, care a zidit în oameni o conștiință nouă, dragostea de viață și de libertatea pen-

tinerește. (L-a împiedicat pe fecior-su cel mic să se-nsoare pe motiv că a luat-o înaintea celui mare). Dar, în echipa de joc e nelipsit și e sub conducerea învățătoarei Melania Ionescu, care ar putea să-i fie și nepoată. Există însă aici un respect nemăsurat și reciproc.

Iată, pregătesc un joc nou: „Biru-i greu”. Oamenii îl joacă un timp cu capetele în jos. Ai bătrîni nu greșesc. (Ei au simțit cîndva apăsarea birului). Cei tineri sînt însă veseli ca la sîrbă. Instruitoarea asta de 19 ani se supără, oprește jocul și-i cheamă pe bătrîni în ajutor. (E o mică împlinire din bătălia culturii). Aflu și de altele. Învățătorii Stanciu Alexandru, Dițoiu Aurel și Hoțu Anghel plămădesc un nou program al brigăzii artistice. Ce țintește noul program? Apoi în sat se înjghebează acum o nouă întovărășire, se pregătește campania de primăvară, și brigada să tacă? De cîrînd le-a venit o nouă idee, să facă și o brigadă artistică cu elevi și pionieri. Aici sînt altele de obiective. Viața din școală, disciplina, purtările din afară, (mai sînt copii care joacă risca). Echipa de teatru pregătește sub îngrijirea lui Stanciu Alex., piesa: „S-o salvăm pe Profirița”, în care e vorba de familiarism și urmările lui. („Și

din acești 11 ani, el nu le găsesc seamăn în veacuri de istorie.

În 1947 aproape 800 de copii rămîneau în afara școlii — aflăm de la președinte. Au chemat un arhitect și au ales un model de școală nouă. Arhitectul s-a mirat:

— Da' aveți gusturi! Nu-i prea mare însă pentru comuna voastră?

— Nu e, tovarășe arhitect, că o să creștem. (Se poate spune că președintele privea atunci mai departe decît arhitectul).

Și au crescut. Școala are 12 săli și cuprinde pe copiii de azi și cei care vor veni. A lucrat tot satul la școală. S-au lucrat altele zile cîte încap în 28 de ani. Numai că ei au terminat-o într-unul singur.

— Au acolo, și sală de festivități și o casă a pionierilor, cu mașinării, cu păsări împăiate... În sfîrșit socoteli științifice de ale lor — rezumă președintele.

Dal Stînt „socoteli științifice” pe care copilăria lui Petcana nu le-a cunoscut. Cu ele crește alături azi Marieta Porumbeanu, nepoata luptătorului din '907 și fiica întovărășitului Florea. Și este de mirare că Marieta o să ajungă peste ani un cărturar?

În 1953 s-a înălțat prin autoimpunere clădirea sfatului

La magazinul universal din comună se găsesc aparate de radio și biciclete, pinzeturi și ciorapi fini de mătase. Radio și ciorapi de mătase!... Firește că pe vremea cînd bîntuia aici plagra, astfel de lucruri ar fi fost socotite drept o cumplită batjocură. Și azi responsabilul magazinului se plînge de cereri prea multe. De aparate de radio și ciorapi de mătase, da-

Învățătorul Stanciu Alexandru, din colectivul de creație al brigăzii artistice

Iată și explicația economică: în comună sînt 70 frunțași ai recoltelor bogate. Întovărășirea agricolă a scos peste 1200 kg. grîu la ha. și aproape 2500 kg. porumb. Acum e lesne de înțeles.

E zi de duminică și au în uita la soare și cei mai bătrîni. Bun priiei să-i cîntă acum pe Greere Florea, pe Constantin Pirvu, pe Bălărețu Florea sau Buligă Alex., deputații comunei. Sînt înconjurati de oameni. A ajuns de acum un fel de deprindere să se adune în jurul deputatului. Așa cum au făcut-o de atîtea ori cînd au înălțat școala, cîminul, sfatul și celelalte, așa cum o vor face întotdeauna.

E zi de duminică și la margine de sat oamenii nuntesc. Merg toți într-acolo în șir necurmat. Nu e culoare în lume care să nu se afle în straiele lor. Fetele și-au pus, după un vechi obicei, salbele de aur la gît. Cîndva înspre salbele acestea ținteau flăcării de însurat, uifînd de podoabele sufletului. Dacă ar fi să-și anine însă astfel de podoabe la gît, ce minunată salbă ar avea acum dascălița Melania Ionescu. Ca atîți alții de aici, care au făcut din satul lor ceea ce povestește cronică în stihuri a brigăzii:

„Un sat înflorit,
Peretu numit,
Cu case-arătoase,
Și fete frumoase,
Cu voinici feciori,
Și-oameni muncitori...”

V. TOSO

TREI GENERAȚII

Petre Porumbeanu, luptător la 1907

Florea Porumbeanu, membru al întovărășirii agricole

Marieta Porumbeanu

tru totdeauna cîștigată. Pe dascălii aceștia i-am aflat discutînd, acum în preajma alegerilor, despre toate înfăptuirile pe care le cuprinde istoria nouă a comunei. Sînt aceiași dascăli care au plantat în 35 de case din comună simburii de lumină. Aici au apărut tăblițele pe porți (în locul unde teama de semeni așeza înainte: „nu intrați, cîine rău”). Pe ele scrie acum: „casă de citit”. Una e la Porumbeanu, acasă. De 3 ori pe săptămînă se adună obidiții de altădată însetați acum de adevăruri noi și discută aprins din cărți și ziare ce se întîmplă aici și aiurea. Bătrînul Petre nu se bagă, dar ascultă tot timpul și-i mirat de uriașa prefacere din jur pe care a putut-o cuprinde într-o viață de om.

E duminică și învățătorii stau într-o cameră a cîminului, plănuiind. Par niște comandanți care conduc la sigur lupta spre izbîndă. Cu mai bine de două luni în urmă tot de aici au iscat scînteia unei acțiuni. „Toți intelectualii să ajute la ridicarea culturală a comunei”. Acum e de față, amestecat printre tineri, și Petcana Marin, președintele sfatului popular.

Un oaspe picat de cîrînd ar spune că așa trebuie, ca stăros'ele comunei să-i întrebă cînd și cînd pe dascăli cum își țin vorba. Mai tirziu poți afla însă că-i și-n brigada de agitație și-n echipa de jocuri. Temeiuri puternice deci să stea aici. Și se înțeleg, cu toate că președintele multe nu le vede

familiarism există pe alocuri și pe la noi prin comună!”

În Peretu s-au ridicat edifici și dacă privești din inima comunei te poți crede ușor într-un orașel. Înaintea tuturor s-a înălțat însă un om nou, măsură a tuturor faptelor. El scrie istoria nouă a comunei și o face cu mijloacele pe care i le-a pus la-ndemînă cultura.

În aceste zile care premerg alegerile de deputați în sfaturile populare, pereții străbat cu gîndul vremea de cînd liberi fiind își clădesc singuri viața. Și socotind înfăptuirile

populare. Și aici au dovedit pereții gust. Dar și tragere de inimă. Autoimpunerea e un lucru nou în satele noastre și s-a născut din inima oamenilor. Nu e un bir, fiindcă oamenii dau de bunăvoie, și pe deasupra vin și cu căruțele și cu brațele. Și autoimpunerea ia în cele din urmă chipul clădirii sfatului, și pe aceea a noului cîmin cultural, a dispensarului și casei de naștere, a difuzoarelor care trimit pînă departe melodii vesele, a becurilor care scînteie pe uliță pentru prima dată în istoria Peretului.

Noul cîmin cultural clădit, de asemenea, prin autoimpunere. În față, unul din difuzoarele stației de radioamplificare